

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **VINOP a.s.**, IČ: 25579380
sídlem Polešovice 446, PSČ 687 37
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Němečkem
sídlem Kollárova 447, Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. SZPI/AK716-58/2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně, inspektorátu v Brně, ze dne 16. 1. 2015, č. j. SZPI/AK716-10-2014, kterým bylo žalobci uloženo zaplatit pokutu ve výši 750 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. V předcházejícím řízení rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 02. 7. 2015, č. j. SZPI/AK716-17-2014, tak, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Poté, co Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 10. 2016, č. j. 31A 69/2015 – 92, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 09. 3. 2017, č. j. 7 As 305/2016 - 47, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil, změnil žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že prvním výrokem změnil výši pokuty uložené žalobci, a to z 750 000 Kč na 600 000 Kč a druhým výrokem zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku I. bodu 1), na straně první, v němž byl žalobce shledán vinným z toho, že:

„dne 24.09.2013 jednou dodávkou odběrateli Šlechtitelská stanice vinařská, Velké Pavlovice 568, 691 06 Velké Pavlovice uvedl do oběhu CH.C.André, moravský sekt, jakostní šumivé víno - sekt - suché - brut, alk. 11,0 % obj, šarže č. 31, v celkovém množství 54 I (72 ks lahví á 0,75 I), které ve znaku exogenní oxid uhličitý nevyhověl požadavku stanovenému v příloze Xlb odst. 5 bod b) nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty ("jednotné nařízení o společné organizaci trhů"), ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen "NR (ES) č. 1234/2007"), účastník řízení tak porušil čl. 113d odst. 1 NR (ES) č. 1234/2007, a dopustil se tak spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství;“

II. Obsah žaloby

3. V první žalobní námitce brojil žalobce proti postupu žalovaného, kterým se žalovaný pokusil zhojit jedno z vytčených pochybení dodatečným sdělením hodnotitelské komise se stanovením možnosti se ke složení vyjádřit s tím, že ho nelze dodatečně zhojit vyrozuměním ex post, a to téměř čtyři roky po provedení první z předmětných senzorických zkoušek, neboť je tím narušena možnost namítat podjatost nebo neodbornost jednotlivých členů Komise ještě před zahájením předmětného úkonu. Nad rámec toho namítl, že informace o složení Komise obsažené ve Sdělení o složení Komise nejsou úplné, když tyto neobsahují údaje o pracovním poměru či jiném obdobném vztahu předmětných posuzovatelů ke Státní zemědělské a potravinářské inspekci.
4. Následně zopakoval již dříve uplatněné argumenty a to, že předmětné vady byly zjištěny pouze na základě subjektivního senzorického posouzení Komise, které je v rozporu s názorem odborných pracovníků žalobce. I v případě, že by byly shora uvedené vady prokázány, nejsou tyto objektivně způsobilé vyvolat zdravotní závadnost předmětného vína a vést tak k poškození zdraví spotřebitelů či k jakékoliv jiné újmě.
5. Dále brojil proti tomu, že nově stanovená pokuta ve výši 600 000 Kč dostatečně nezohledňuje zúžení správního řízení o delikt spočívající v údajném dosycování Sektu CH.C.André exogenním oxidem uhličitým, který podle něj představoval v rámci správního řízení jedno z nejzávažnějších pochybení.
6. Podle žalobce se veškeré nepovolené látky v případě Pohoda Bílá, Müller Thurgau, Veltlínské zelené a Frankovka vyskytovaly již ve vstupní surovině zakoupené od zahraničních dodavatelů,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

od kterých v minulosti nakupoval vždy zcela nezávadnou vstupní surovinu, a proto i v daném případě v dobré víře očekával, že se jedná o nezávadný výrobek. Vady označil za skryté, které lze odhalit jen za použití velmi nákladného laboratorního rozboru, který pro žalobce není reálně dostupný. S ohledem na to uvedl, že přijal maximální možná preventivní opatření a vynaložil tak maximální možné úsilí, aby vytýkanému pochybení zabránil. Poukázal i na to, že u některých látek žalovaný nedostatečně zohlednil, že se jednalo o velmi malé rozdíly oproti povolenému množství, a žádný se shora vytýkaných nedostatků, není objektivně způsobilý vyvolat zdravotní závadnost předmětných vín ani nemá žádný vliv na kvalitu těchto vín.

7. K nepředložení evidenčních knih uvedl, že tyto vedl a zápisy k vínům v rámci součinnosti správnímu orgánu ve všech případech zaslal, a uvedl důvody, proč v době kontroly nemohl evidenční knihy předložit. Uznal, že v daném případě naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, ale žalovaný žádným způsobem nezohlednil okolnosti případu a pouze striktně odkazoval na objektivní odpovědnost, postupoval nepřiměřeně tvrdě a v rozporu se zásadami správního práva, jako je zejména zásada přiměřenosti.
8. K neuvedení provenience na lahvi vína uznal, že naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, avšak jednalo se pouze o tiskovou chybu, kterou bezprostředně poté, co se o tomto pochybení dozvěděl, napravil. Žalovaný i v tomto případě přistupoval s nepřiměřenou tvrdostí a v rozporu se zásadou přiměřenosti.
9. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítl, že ve všech vytýkaných pochybeních se jednalo o nezaviněné jednání, které nebylo způsobilé vyvolat závažné ohrožení obecného zájmu společnosti, kterým je zdraví spotřebitelů, případně poškození zájmů spotřebitele v ekonomické rovině, a to ani co do vyvolání pouhé možnosti tohoto porušení, a nesouhlasil s hodnocením závažnosti spáchaných správních deliktů jako vysoké. Mělo být zohledněno, že přítomnost některých zkoumaných látek ve víně nebylo k datu předmětné kontroly možno komerčně ověřit na žádném zařízení v České republice. Sankce byla uložena v nepřiměřené až likvidační výši a byla upozadněna její preventivní funkce.
10. Žalobce následně odkázal na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu týkající se zásady předvídatelnosti s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto zásadu vzhledem k pokutě uložené žalobci za delikt spáchaný v roce 2007 porušil. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53 ze dne 29. 6. 2005.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření ke složení hodnotitelské komise odkázal na napadené rozhodnutí. K povaze a způsobu provádění senzorické zkoušky odkázal na svá dřívější podání k Nejvyššímu správnímu soudu a popsal průběh senzorické analýzy, zejm. poukázal na hodnocení vzorků anonymně pod pořadovým číslem. S odkazem na vyhlášku č. 211/2004 konstatoval, že v době provádění rozborů a následných správních řízení postupoval zcela v souladu tehdy platnou právní úpravou a že další požadavky na informovanost kontrolované osoby v souvislosti s prováděním senzorické zkoušky vynesly soudy a tudíž k informování o složení panelu posuzovatelů mohlo dojít až s časovým odstupem a až s ohledem na požadavek soudů. Zároveň má žalovaný za to, že i dodatečným informováním o konkrétních osobách posuzovatelů zajistil žalobci právo, aby případně proti těmto vznášel námitky. Odmítnutí dodatečného informování se mu jeví jako značně extenzivní vzhledem k požadavkům, které soudy v projednávané věci vyjádřily a má za to, že svým postupem plně zhojil stav, který žalovanému byl vytknut soudem v předchozím řízení. Žalobce námitky k jednotlivým osobám posuzovatelů nevznášel. Zároveň poukázal i na novou právní úpravu danou zákonem č. 302/2017 Sb. vylučující poskytování informací o osobách podílejících se na provedení rozboru vzorků s výjimkou osoby potvrzující protokol o zkoušce.

12. K vytčení vad pouze na základě subjektivního senzorického posouzení komise uvedl, že se jedná o opakující se argumentaci žalobce, která byla zdejšímu soudu žalobcem již předložena v předchozím řízení. Podle žalovaného čestné prohlášení pracovníků nemůže být dostatečným podkladem pro zbavení se zodpovědnosti za zjištěný skutkový stav a podmínkou trestnosti protiprávního jednání v potravinářství není prokázání následků na zdraví spotřebitele.
13. Dále žalovaný nemá za to, že by snížení pokuty nedostatečně reflektovalo změny, které byly učiněny v hodnocení skutkového stavu a úvahách o závažnosti správního deliktu (str. 23 poslední odstavec a následující napadeného rozhodnutí). Uvedl, že sankce byla vyčíslena pouze ve vztahu k jednání nejzávažnějšímu, přičemž další prokázaná protiprávní jednání byla posouzena pouze jako další, doplňující skutečnosti k úvahám o celkové výši pokuty, jako nejzávažnější protiprávní jednání ve věci vyhodnotil uvádění do oběhu vín, která byla vyrobena nepovoleným enologickým postupem, přičemž správní delikty naplňující tuto podstatu zůstaly ve správním rozhodnutí plně zachovány i po změnách učiněných žalovaným jako odvolacím orgánem. Vypuštění deliktu nepovoleného dosycování sektu CH. C. André exogenním oxidem uhličitým nepředstavuje vypuštění deliktu nejzávažnějšího, ale odpadnutí jedné ze skutečností hodnocených v neprospěch účastníka řízení.
14. Ke skutečnostem, že pochybení žalobce vznikla v důsledku jednání třetí strany – dodavatele, a že zjištěné odchylky v některých případech byly natolik malé, že unikly detekčním metodám žalobce, uvedl, že se jedná o skutečnosti, o kterých již rozhodl krajský soud v neprospěch žalobce v přecházejícím soudním řízení a odkázal na princip objektivní odpovědnosti, kterým je prostoupen jak zákon č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, tak i zákon č. 111/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích. Žalovaný se domnívá, že žalobce nevynaložil veškeré možné úsilí, aby zjištěným pochybením předešel, a podmínky liberace tak nenaplnil.
15. K nepředložení evidenční knihy odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že setrvává na stanovisku, že žalobce s dozorovým orgánem spolupracoval, což je však jeho zákonnou povinností, a pokud správní orgán prvního stupně toto nezohlednil ve prospěch účastníka řízení, nelze tvrdit, že by vykročil z mezí správní úvahy.
16. V případě absence provenience na etiketě nemá výpovědní hodnotu tvrzení, že se jednalo o tiskovou chybu, neboť objektivní odpovědnost znamená odpovědnost za výsledek, a etiketa vína nenesla informaci, která zde ze zákona uvedena být měla, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu. K této otázce odkázal na předchozí rozhodnutí zdejšího soudu.
17. Dále uvedl, že jednáním, které bylo předmětem správního řízení, byly ohroženy oprávněné zájmy spotřebitelů, a to přinejmenším v ekonomické rovině, když za vynaložené finanční prostředky neobdrželi zboží očekávaných vlastností, což platí zejména pro nepovolené enologické postupy. Žalovaný se nedomnívá, že by vůči účastníkovi řízení použil nepřiměřeně tvrdý postup s tím, že uložená sankce je stále jen zlomkem toho, co lze za projednávaná pochybení uložit. K této otázce odkázal na předchozí rozhodnutí zdejšího soudu.
18. K porušení zásady předvídatelnosti odkázal na předchozí rozhodnutí zdejšího soudu ve věci téhož správního řízení, které se argumentaci k výši uložené sankce podrobně věnuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

20. Soud předem vypořádání všech žalobních námitek konstatuje, že se jedná o opakované posouzení věci poté, co předcházející rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp. zn. 31A 69/2015 zrušeno a věc vrácena žalovanému k opětovnému posouzení. Rozsudek zdejšího soudu byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 305/2016.

21. Vypořádání nyní uplatněných žalobních námitek proto nutně musí zohledňovat to, jakým způsobem se žalovaný v navazujícím řízení vypořádal se závazným právním názorem jak zdejšího soudu, tak Nejvyššího správního soudu.

a) K nedostatkům v chuti, vůni a vzhledu

22. V případě první žalobní námitky je klíčové, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s nedostatkem v informování žalobce o složení komise, která měla provádět senzorickou zkoušku odebraných vín.

23. Zdejší soud v předcházejícím rozhodnutí konstatoval, že „*ani z protokolu ani z posudku (a to i u ostatních odebraných vzorků) však není zřejmé, jak tvrdí žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 9. 2015, kdo a v jakém složení posuzoval tyto faktory. Žalovaný uvádí, že senzorické nedostatky jsou zjišťovány metodou, kterou provádí pětičlenný panel posuzovatelů, ale z protokolu nevyplyvá, o jaké osoby se jedná. I přestože je předpoklad, že jsou zkoušky prováděny laboratoří SZPI a osoby, provádějící zkoušky jsou akreditované k této činnosti, účastník správního řízení by měl být vyrozuměn o složení předmětného panelu posuzovatelů, jelikož se jedná o specifickou zkoušku, která je zcela na subjektivním posouzení a na individuálních vlastnostech každého posuzovatele.*“

24. Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že „*s ohledem na subjektivnost zkoušky a význam, který má při senzorických zkouškách osoba posuzovatele, nelze žalobčinnu námitku týkající se této subjektivity přejít pouhým odkazem na to, že právní řád tuto zkoušku povoluje. Je rovněž nezbytné zabývat se tím, jak v co nejvyšší míře vyloučit pochybnosti, jež mohou v důsledku uvedených skutečností vznikat. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s krajským soudem v tom, že vhodným řešením této situace je umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k osobám posuzovatelů.*“ Dále uvedl, že je „*nutné dát přednost takovému výkladu, podle něhož budou v co nejvyšší míře šetřena procesní práva účastníků řízení. Ti by totiž měli mít možnost vznášet případné námitky týkající se odborné způsobilosti posuzovatelů, jejich případné podjatosti anebo střetu zájmů. Je zřejmé, že absence údajů o osobách posuzovatelů v protokolu o zkoušce účastníkům řízení tuto možnost zcela znemožňuje, případně ji posouvá až do pozdějších fází řízení před správními orgány nebo správními soudy. Nejvyšší správní soud se proto shoduje s krajským soudem v tom, že správní orgán I. stupně a stěžovatelka pochybily, pokud z podkladů pro vydání rozhodnutí nebylo možné zjistit totožnost posuzovatelů provádějících senzorické zkoušky.*“

25. Z uvedeného je zřejmé, že jak zdejší soud, tak i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích kladly důraz na fakt, že povaha senzorické zkoušky je natolik subjektivní (tj. záleží na jednotlivých hodnotitelích), že je nutné, aby bylo možné jak ze strany žalobce, tak případně soudu posoudit odbornou způsobilost jednotlivých hodnotitelů, jejich případnou možnost podjatosti ve vztahu ke kontrolovanému subjektu, resp. míru jejich střetu zájmů ve vztahu k žalovanému a kontrolovanému subjektu, to vše s ohledem na způsob provádění zkoušky, tj. jakým způsobem bylo hodnocení jednotlivých vzorků objektivizované.

26. Mezi účastníky řízení není sporné, jakým způsobem se žalovaný snažil docílit nápravy pochybení, která mu byla vyčtena citovanými rozhodnutími, tedy to, že žalobce byl zpětně informován o

složení komise a bylo mu umožněno se k těmto osobám vyjádřit. Sporné je, zda je takový způsob dostatečný, příp. zda dříve vyčtená vada testování vzorků vina byla natolik zásadní, že je nebylo možné v navazujícím řízení napravit.

27. Soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.
28. Jestliže by měl soud (ať již zdejší, nebo Nejvyšší správní soud) zato, že se jedná o vadu, která není odstranitelná v dalším řízení po zrušení napadeného rozhodnutí, tak by takový závěr uvedl ve svém předcházejícím rozhodnutí. Veškeré úvahy soudů obou stupňů jasně směřovaly k objektivizaci a přezkoumatelnosti personálního složení hodnotící komise. Zjištění, že by byla hodnotící komise složena z osob, které jsou buď nedostatečně odborně způsobilé, nebo jsou ve vztahu k žalobci podjaté, resp. jsou ve střetu zájmu, je založeno na skutečnostech, které objektivně musely existovat v době provedení hodnocení předmětných vzorků. Tyto skutečnosti proto mohl žalobce tvrdit jak v okamžiku, kdy k hodnocení vzorků došlo, tak v době, kdy se ex post o složení komise dozvěděl.
29. Z listiny – *Sdělení o složení hodnotitelské komise senzorického hodnocení vzorků*, je zřejmé, že žalovaný sdělil žalobci jména hodnotitelů jednotlivých vzorků.
30. Z listiny – *Vyjádření účastníka k osobám hodnotitelů*, je zřejmé, že žalobce zpochybňoval možnost napravit vadu neuvedení hodnotitelů v navazujícím řízení po zrušení předcházejícího rozhodnutí žalovaného, konstatoval, že panel již rozhodl v jeho neprospěch a nelze tedy po něm spravedlivě požadovat objektivní vyjádření k těmto osobám, a zároveň namítl, že poskytnuté informace nejsou úplné a neobsahují informace o pracovním nebo jiném poměru hodnotitelů k žalovanému, a namítl, že se jedná o zaměstnance žalovaného.
31. Z *napadeného rozhodnutí* (str. 10) je zřejmé, že se žalovaný s námitkou podjatosti v souvislosti s namítaným vztahem jednotlivých hodnotitelů k žalovanému vypořádal. Zároveň tamtéž uvedl i postup hodnocení, který dle jeho názoru vylučuje možnost podjatého hodnocení vzorků panelem hodnotitelů. Na tyto skutečnosti žalobce v podané žalobě nereagoval a setrval obsahově na shodných námitkách, které uvedl ve svém vyjádření.
32. Podle názoru zdejšího soudu získal žalobce dostatečné informace o složení panelu hodnotitelů, zároveň z jeho vyjádření je patrné, že byl schopen si zjistit informace o těchto osobách. Za této situace lze očekávat jeho případnou věcnou argumentaci, přičemž samozřejmě fakt, že by hodnocení provedené tímto panelem bylo shledáno jako hodnocení provedené podjatými osobami by i ex post mohlo vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na nezákonnost této části. Taktéž musí soud konstatovat, že postup žalovaného v této konkrétní věci byl vynucen rozhodnutími správních soudů, tudíž k jeho realizaci musel přistoupit až po té, co jeho předcházející rozhodnutí bylo zrušeno.
33. V další části žaloby zopakoval žalobce již v předcházející žalobě uplatněné argumenty a to, že předmětné vady byly zjištěny pouze na základě subjektivního senzorického posouzení Komise, které je v rozporu s názorem odborných pracovníků žalobce, a že nebyly objektivně způsobilé vyvolat negativní následky pro spotřebitele.
34. K povaze sensorické zkoušky zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 09. 3. 2017, č. j. 7 As 305/2016 – 47, který v bodě 27. konstatoval, že „*Pokud jde o samotnou senzorickou zkoušku, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem jak v tom, že se jedná o zkoušku, která je právním řádem povolena a předvídaná, tak v tom, že se na druhou stranu jedná o zkoušku subjektivní povahy. Testovací metodou je totiž v případě senzorické zkoušky smyslové vnímání, které vnímající osoba následně reprodukuje, a které je tak z povahy věci subjektivní. Je sice pravda, jak uvedla stěžovatelka, že aby posuzovatelé*

mohli senzorickou zkoušku vykonávat, musejí projít přezkoušením a obdržet akreditaci. Přezkoušení a akreditace společně s požadovaným konsensem několika posuzovatelů slouží jako záruka dosažení co nejobjektivnějšího výsledku senzorické zkoušky, proces testování je však nevhodný na to subjektivní a zvnějšku objektivně neověřitelný.“ Soud pomine v nyní projednávané věci aktuální právní úpravu, neboť žalovanému bylo uloženo, aby seznámil žalobce s panelem hodnotitelů. Žalobce tak mohl zcela konkrétně brojit jak proti hodnotitelům, tak proti samotným výsledkům zkoušky. Jestliže nezpochybnil nijak relevantně samotné hodnotitele, má soud za to, že zkouška proběhla zákonným způsobem a její výsledky jsou relevantním podkladem pro zjištění skutkového stavu.

35. I v případě, že by byly shora uvedené vady prokázány, nejsou tyto objektivně způsobitelné vyvolat zdravotní závadnost předmětného vína a vést tak k poškození zdraví spotřebitelů či k jakékoliv jiné újmě. Stejně jako v případě původní žaloby posuzované ve věci sp. zn. 31A 69/2015 platí, že pro závěr o naplnění skutkové podstaty kteréhokoliv ze sankcionovaných deliktů není rozhodné, zda byly vady vína zjištěny správním orgánem prvního stupně objektivně způsobitelné vyvolat zdravotní závadnost vína a vést k poškození zdraví spotřebitelů nebo k jakékoliv jiné újmě. Zákon o vinohradnictví ve spojení s právními předpisy Evropské unie jasně definuje, jaké jednání je třeba považovat za porušení zákona, a v řízení před správním orgánem bylo prokázáno, že jednotlivá jednání žalobce tak, jak byla popsána ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím, naplňují příslušné skutkové podstaty správních deliktů. Případný přímý vliv, resp. dopad vína na zdraví spotřebitelů má být zohledněn ve výši ukládané sankce v rámci hodnocení následků deliktního jednání.
36. Soud pouze na okraj k této části žalobní námitky nutně musí poznamenat, že zájmem spotřebitele jistě není, aby distribuované víno obsahovalo jakékoliv nepovolené příměsi. Naopak je jeho zcela oprávněným očekáváním, že bude na trh uváděn produkt, který splňuje charakteristiky, které lze od vína, jako přírodního produktu, očekávat a do kterého bude mimo jeho přirozený výrobní cyklus zasahováno maximálně tak, jak je definováno právními předpisy.

b) K nedostatečnému zohlednění zúžení správního řízení

37. Dále se soud zabýval námitkou nedostatečného zohlednění zúžení správního řízení v souvislosti s deliktem spočívajícím v tvrzeném dosycování Sektu CH.C.André exogenním oxidem uhličitým. S touto námitkou úzce souvisí otázka namítané nepřiměřenosti pokuty ať již v obecné rovině, nebo ve vztahu k jednotlivým deliktním jednáním. Z toho důvodu je soud vypořádává společně. Ani tuto skupinu námitek nepovažuje soud za důvodnou.
38. K ukládání pokut se vyjádřil Nejvyšší správní soud mimo jiné ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 – 48, tak, že „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán přitom dbá na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. Správní orgán je proto povinen zabývat se jednotlivými kritérii pro stanovení sankce, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí o druhu a výměře sankce. Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby správní uvážení bylo přezkoumatelné soudem a současně i srozumitelné účastníkům řízení, musí pak být tento postup objasněn v odůvodnění rozhodnutí.“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu tak vyplývá, že při posuzování výše pokuty musí správní orgán vycházet ze základních principů zákonnosti a individualizace sankce. Dle

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, vyplývá, že „[m]ezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.“ Projevem individualizace v projednávané věci je zhodnocení a započítání jak polehčujících, tak přitěžujících okolností, které správní orgán do napadeného rozhodnutí zahrnul. Správním orgánem byly zhodnoceny skutečnosti a okolnosti projednávaného případu. Dále byla z hlediska spáchání správních deliktů uvážena i míra možného poškození oprávněných zájmů spotřebitele.

39. Soud k výši pokuty konstatuje, že její odůvodnění je dostatečně přezkoumatelné. Dle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč za správní delikt spočívající v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty. Sazba dostatečně zdůrazňuje, že se jedná o delikt závažný. Tudíž výši pokuty, která byla žalobci po změně původního rozhodnutí uložena a která nyní činí 12 % horní hranice sazby pokuty, považuje soud za nízkou a uloženou u spodní hranice sazby, a to zejména s ohledem na počet sbíhajících se správních deliktů. Je zjevné, že žalovaný řádně postupoval podle zásady absorpce a sankcionoval nejpřísněji postižitelný delikt, přičemž ostatní deliktní jednání zohlednil jako přitěžující okolnosti. Správní uvážení nemá vykazovat znaky libovůle, musí být řádně odůvodněno a výstup uplatněné diskreční pravomoci správního orgánu musí být v kontextu skutkových okolnostmi dané věci, jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Námitky týkající se výše uložené sankce tak zdejší soud považuje za nedůvodné, jelikož byla uložena v zákonném rozmezí s dostatečným odůvodněním správního uvážení správním orgánem s přihlédnutím ke všem okolnostem a závažnosti spáchání deliktu, následkům a okolnostem.
40. Soud zdůrazňuje, že pokuta za souběh správních deliktů byla snížena z částky 750 000 Kč na částku 600 000 Kč, tj. v absolutních číslech o celkem 20%. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že jak žalovaný, tak i správní orgán prvního stupně považovaly za nejzávažnější delikty uvádění do oběhu vín, která byla vyrobena nepovoleným enologickým postupem (čl. 120c odst. 4 Nařízení Rady č. 1234/2007). Ani z prvostupňového ani z napadeného rozhodnutí neplyne, že by správní orgány považovaly za nejpřísněji postižitelný právě a jediné konkrétní jednání žalobce specifikované jako uvádění do oběhu produktu CH.C.André, moravský sekt, jakostní šumivé víno s exogenním oxidem uhličitým, které naopak nebylo hodnoceno jako uvádění do oběhu vín, která byla vyrobena nepovoleným enologickým postupem, nýbrž se mělo jednat o porušení povinnosti dle čl. 113d odst. 1 Nařízení Rady č. 1234/2007.
41. Jednání, která naplňovala skutkovou podstatu deliktu uvádění do oběhu vín, která byla vyrobena nepovoleným enologickým postupem, byla napadeným rozhodnutím zachována beze změny a napadeným rozhodnutím dotčena nebyla.
42. Soud se (jak uvedl výše) se žalovaným a správním orgánem prvního stupně ztotožňuje v závěru o nutnosti aplikace absorpční zásady na sbíhající se přestupky. S výjimkou nepředložení evidenčních knih byla jednání žalobce hodnocena jako porušení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví, tedy delikt spočívající v porušení povinností uložených předpisem Evropské unie. Za této situace hodnotily správní orgány určitou povinnost dle evropského práva jako významnější a tudíž k jednání, které naplnilo znaky porušení uvedené povinnosti (uvádění do oběhu vín, která byla vyrobena nepovoleným enologickým postupem, dle čl. 120c odst. 4 Nařízení Rady č. 1234/2007) se sbíhaly ostatní delikty.
43. Za tohoto stavu řízení má soud jasně za to, že snížení uložené sankce o 20% je zcela adekvátní. Případné označení jednání žalobce při uvádění do oběhu produktu CH.C.André, moravský sekt, jakostní šumivé víno s exogenním oxidem uhličitým, jako nepovolený enologický postup v rámci

předcházejícího řízení před krajským soudem nebo v kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu není pro posouzení věci podstatné, neboť soud posuzuje pouze a jediné obsah rozhodnutí správních orgánů, přičemž, jak soud uvedl výše, nebylo v obou rozhodnutích jednání v souvislosti s uvádění do oběhu produktu CH.C.André, moravský sekt, jakostní šumivé víno s exogenním oxidem uhličitým, primárně hodnoceno jako porušení enologických postupů ve vztahu k výrobě vína. I Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 As 305/2016 konstatoval po shrnutí komunitární úpravy v bodu 23 citovaného rozhodnutí, že „*pravidlo obsažené v nařízeních č. 1234/2007 a 479/2008 (lex generalis) bylo v mezích zmocnění modifikováno nařízením č. 606/2009 (lex specialis)*“. Zjevně se tak jedná v případě produktu CH.C.André, moravský sekt, jakostní šumivé víno s exogenním oxidem uhličitým, o enologický postup týkající se *pouze* šumivých vín, přičemž jako zvláštní enologický postup měl v rámci napadeného rozhodnutí ten důsledek, že jako protiprávní bylo hodnoceno jednání žalobce, který produkt CH.C.André, moravský sekt, jakostní šumivé víno, deklaroval jako produkt mající určité vlastnosti, tedy uvedl na trh chybně označený produkt.

K ostatním námitkám

44. Další námitky byly v obecné rovině znovuuvedením, resp. rozšířením námitek, které byly obsaženy v žalobě, o které rozhodl zdejší soud rozhodnutím ve věci sp. zn. 31A 69/2015. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by bylo nutné odchýlit se od dřívějšího hodnocení žalobních námitek, které byly uplatněny ve shodném rozsahu. Z tohoto důvodu přistoupil zdejší soud ke shodným námitky shodně jako ve svém předcházejícím rozhodnutí v téže věci s tím, že doplnil odůvodnění rozhodnutí v rozsahu doplnění žalobních námitek v žalobě.

c) K přítomnosti nepovolených látek

45. Podle žalobce se veškeré nepovolené látky v případě Pohoda Bílá, Müller Thurgau, Veltlínské zelené a Frankovka vyskytovaly již ve vstupní surovině zakoupené od zahraničních dodavatelů, od kterých dříve nakupoval nezávadnou vstupní surovinu, s tím, že se jedná o vady skryté, které lze odhalit jen za použití velmi nákladného laboratorního rozboru, který pro žalobce není reálně dostupné. Zároveň poukázal na to, že přijal maximální možná preventivní opatření a vynaložil tak maximální možné úsilí shora, aby vytýkanému pochybení zabránil. U některých látek žalovaný nedostatečně zohlednil, že se jednalo o velmi malé rozdíly oproti povolenému množství, a žádný se shora vytýkaných nedostatků, není objektivně způsobilý vyvolat zdravotní závadnost předmětných vín ani nemá žádný vliv na kvalitu těchto vín. Soud opětovně, obdobně jako v předchozím rozhodnutí, zdůrazňuje, že je základní povinností žalobce je, nést odpovědnost za kvalitu prodávaných produktů, tj. vín, ať je sám vypěstoval či odkoupil. Nelze se zprostit odpovědnosti odkazem na to, že v minulosti byly suroviny od určitého dodavatele zcela nezávadné.
46. V případě žalobce bylo původní rozhodnutí žalovaného vydáno dne 2. 7. 2015. Delikty od 6. 9. 2013 do 5. 5. 2014 a napadené rozhodnutí ze dne 10. 1. 2018
47. V době vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí zákon o vinohradnictví zánik odpovědnosti žalobce prostřednictvím liberace neupravoval.
48. V době od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2017 ustanovení § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví upravovalo liberaci tak, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.

49. V době od 1. 7. 2017 upravovalo liberaci žalobce ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich tak, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
50. Pokud jde o ustanovení § 17i potravinářského zákona, kterým žalobce argumentoval v předcházejícím soudním řízení, stejně tak jako v řízení před správními orgány, tak toto ustanovení jak v době spáchání deliktů, tak původního rozhodnutí žalovaného znělo: *Právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.* Od 1. 7. 2017 byla tato úprava, shodně jako v případě vinařského zákona, nahrazena úpravou zákona o odpovědnosti za přestupky.
51. Ze všech citovaných ustanovení je tak zřejmé, že v případě objektivní odpovědnosti je liberována ta právnická osoba, která vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
52. Podle názoru zdejšího soudu, který je shodný jako v případě předcházejícího rozhodování o týchž deliktech, nedošlo k naplnění podmínek liberace u žalobce, neboť jeho aktivita přišla až po samotné kontrole a žalobce tak neprokázal dostatečné jednání, které mělo směřovat k vyloučení porušení jeho povinností. Nelze ani tvrdit, že v případě, že nedošlo objektivně k poškození spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce, nejedná se o porušení právní normy. Žalobce nemůže tvrdit, že není odpovědný za obsah cizích látek (azorbinu, patentní modře V a tatrazinu, syntetického glycerolu), které jsou syntetického, a ne přírodního původu, které se dle žalovaného měly nacházet v zakoupeném produktu (v hroznech). Jeho tvrzení o tom, že provedl *veškerá* opatření, není podloženo žádnými důkazy, které by vyvracely výsledky zjištění žalovaného, přičemž je zjevné, že jím přijatá opatření byla zjevně nedostatečná. Jak vyplývá z jeho vlastního tvrzení, spoléhal se totiž primárně na solidnost dodavatele, resp. v dobré víře očekával, že se jedná o nezávadný výrobek, jelikož předchází nákupy byly nezávadné.
53. K tvrzení o provádění jak senzorických zkoušek, tak namátkových analytických rozborů soud konstatuje, že v řízení před správními soudy byla doložena pouze čestná prohlášení o provádění senzorických zkoušek, přičemž realizace ani četnost namátkových rozborů, případně jejich schopnost odhalit vytýkaná pochybení nebyla v řízení nijak prokázána. Soud má tak primárně za to, že žalobce přijetí dostatečných opatření k předcházení deliktům neprokázal. Zároveň je zjevné, že obě osoby podílející se na senzorických zkouškách u žalobce, jsou osoby se vztahem k němu.
54. Skutkový stav v nyní projednávané věci byl zjištěn prostřednictvím laboratorních zkoušek, které, stejně jako rozbor odebraných vzorků, prováděl odbor zkušební laboratoře Státní zemědělské a potravinářské inspekce, který je k této činnosti v souladu se zákonem registrován a akreditován, což garantuje jeho náležitou odbornou vybavenost. Na zjištění přítomnosti cizích, nepřírodních látek, jsou stanovené technologické postupy, které považuje soud za objektivní. Pokud žalovaný dospěl k tomu názoru, že odebrané vzorky obsahují nedovolené látky, není možné zpochybnit toto tvrzení v případě, kdy žalobce nedodává podklady, které by tvrzení vyvracely. Žalovaný dospěl k závěru na základě rozboru, že žalobce použil nedovolené enologické postupy, což dokládal zcela dostatečně protokoly o zkouškách. Zdejší soud přítomnost dalších látek, které dokládají nedovolené enologické postupy, považuje za objektivně prokázanou a nelze tvrdit, že tyto látky nemají vliv na kvalitu vín a že nejsou způsobily poškodit spotřebitele. Jakékoli nedodržení a porušení právní normy, přestože minimální, je porušením zákonem stanoveného limitu a jedná se tak, byť to nemusí být zřetelné, o poškození spotřebitele, který je primárně chráněn.

55. K tvrzení minimálního porušení povinnosti zdejší soud konstatuje, že u tohoto typu porušení právní úpravy nelze uvažovat o porušení minimálním, či případně větším nad zákonem stanovený limit. Jedná se o látky, které jsou zakázané, a není relevantní, jaké množství je ve vzorku odhaleno. U odebraných vzorků u žalobce byly objeveny stopy azorubinu, patentní modře V a tartrazinu. Azorubin známý také jako E122 je syntetické červené barvivo, které se vyrábí synteticky z kamenouhelného dehtu. Patentní modř V, známá jako E131, vyráběná synteticky z uhelného dehtu a tartrazinu, známý jako E102, který se taktéž vyrábí z kamenouhelného dehtu. Je proto zcela nepřiměřené uvažovat u těchto látek o případném množství, které bylo u vzorku objeveno. Jedná se o zakázané látky, které jsou syntetického původu, a nelze zohledňovat obsažené procento u odebraných vzorků. Je zřejmé, že se jedná o látky, které jsou takového původu, které spotřebitel neočekává ve vínu, a jedná se proto vždy o poškození spotřebitele, který očekává určitou kvalitu vína, ať se jedná o víno jakékoliv šarže, neboť ve víně, jako v přírodním produktu se syntetická barviva nacházet obecně nemohou a nemají.
56. Argumentace žalobce, že není možné zjistit přítomnost těchto látek běžnými laboratorními postupy je zcela irrelevantní, jelikož jako prodejce má vynaložit veškeré úsilí proto, aby nedošlo k porušení právních předpisů a překročení stanovených norem. Pokud sám, v rámci vlastního zařízení, není schopen tyto látky odhalit, je jeho povinností, a především v jeho zájmu, využít jiná zařízení, která obsah těchto látek prokážou a v surovinách je identifikují. V případě, že žalobce není ochoten nést náklady zkoušek, které považuje za velmi nákladné, vystavuje se sám riziku uložení sankce, která může být objektivně způsobit zásáhnout jeho podnikání.

d) K nepředložení evidenčních knih

57. Skutečnosti namítané ve vztahu k nepředložení evidenčních knih lze rozdělit do dvou skupin. Předně na otázku samotného spáchání deliktu a následně na otázku přiměřenosti sankce.
58. V případě otázky spáchání samotného deliktu dospěl soud shodně jako v předcházejícím rozhodnutí k závěru, že vedení evidenčních knih má sloužit „*ke záznamování pohybu produktů, jejich vstupů a výstupů, jejich provedených ošetření a uchovávání informací z dokladů, které daný produkt doprovázejí při jeho uvádění do oběhu v Evropské unii, a tím ke zajištění jeho dohledatelnosti*“ viz RADA, Tomáš a kol. Zákon o vinohradnictví a vinařství: komentář k § 30 odst. 1. Vyd. 1. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012). Za tím účelem je v ustanovení § 30 odst. 2 zákona o vinohradnictví stanovena povinnost předložit evidenční knihy orgánu dozoru. Nutnost předání evidenčních knih bez zbytečného odkladu je pak nepochybně vyvolána snahou, aby tyto knihy nebyly dodatečně upraveny a aby odpovídaly požadavkům právních předpisů.
59. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015-35 uvádí k problematice nepředložení evidenčních knih následující, že „*[n]elze při zpřístupnění evidenčních knih vykládat pojem bezodkladně jako ihned, je nutno uvést, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, že uvedený výklad platí, nejsou-li dány rozumné důvody, aby bylo bezodkladně vykládáno jinak. Takové důvody mohou nastat, ačkoliv povinný subjekt vynaloží veškerou pečlivost, kterou lze od něj očekávat. Nelze za ně však bez dalšího považovat pouhou nepřítomnost osoby, která má k evidenčním knihám přístup. Důvod pro takový závěr je zřejmý - evidenční knihy mají být k dispozici právě pro případ prováděných kontrol. Pokud by měl správní orgán vyžývat ke zpřístupnění evidenčních knih pokaždé, když není přítomen oprávněný zaměstnanec, podnívalo by to účel vedení evidenčních knih a zajištění jejich přístupnosti. Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že prováděcí vyhláška č. 323/2004 Sb. v § 14 odst. 1 umožňuje, aby byly evidenční knihy vedeny v pevné vazbě nebo v elektronické podobě. Pokud stěžovatelka svěřila přístupová práva k evidenčním knihám vedeným v elektronické podobě jediné osobě, potom na sebe vzala také odpovědnost, aby tato osoba byla k dispozici pro případ kontroly a evidenční knihy zpřístupnila. Případně bylo nutné řešit nějaký mechanismus, který by umožnil zpřístupnění evidenčních knih, i pokud se tato osoba, konkrétně jednatelka stěžovatelky, nacházela*

mimo provozovnu. Důvody proti svěření přístupových práv další osobě či osobám, které uvádí stěžovatelka, nejsou absolutní překážkou takovému postupu a rozhodně nejsou dostatečným důvodem, aby došlo k zásadnímu omezení přístupu k evidenčním knihám v závislosti na uvážení jednatele stěžovatelky[...]. Rozšíření přístupových práv k evidenčním knihám se tak nejeví jako nemožné, respektive neproveditelné. Povinnost provádět určité záznamy do evidenčních knih s povinností tyto knihy zpřístupnit souvisí jen volně a nemůže ji nahradit. Podobně povaha záznamu v evidenčních knihách může zvýšit vypovídací hodnotu informací obsažených v evidenčních knihách, ale není dostatečná co do úplnosti a správnosti záznamů a nemá vliv na povinnost evidenční knihy zpřístupnit.“

60. Na základě výše uvedeného zdejší soud konstatuje, že je povinností předložit evidenční knihy a je na samotném žalobci, aby požadavek předložení splnil. Této povinnosti se nelze zbavit s odkazem na nepřítomnost jediné osoby, která má k evidenčním knihám přístup.
61. Fakt, že nepředložením evidenčních knih došlo ke spáchání deliktu, uznal i sám žalobce a otázkou proto zůstává, zda žalovaný zohlednil okolnosti případu a nepostupoval nepřiměřeně tvrdě a v rozporu se zásadami správního práva, jako je zejména zásada přiměřenosti.
62. Ani druhou část námitky neshledal soud důvodnou. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který byl vyjádřen k obdobné odvolací námitce. Soud zcela souhlasí se žalovaným, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu a zároveň s ním souhlasí i v tom, že pozdní zaslání požadovaných dokumentů v rámci součinnosti a spolupráci s dozorovým orgánem nezohlednil ve prospěch žalobce, jelikož se jedná o zákonnou povinnost žalobce. Je zcela zřejmé, že nepředložení evidenčních knih je jedním z méně závažných deliktů, jehož sankce byla v rámci aplikace zásady absorpce zahrnuta v sankci, která byla ukládána v rámci souběhu správních deliktů za nejprísneji postižitelný. Nelze tak podle názoru zdejšího soudu sankci za tento delikt posuzovat samostatně, neboť by se jednalo o hodnocení sankce ve smyslu kumulativní zásady, tj. součtu sankcí za jednotlivé delikty. Nadto z napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem neplyne, jaká část sankce připadá na tento konkrétní delikt (což je projev nepřipustné zásady kumulace sankcí). Sankci jako celek posuzoval soud výše.

e) K neuvedení provenience na lahvi

63. Fakt, že neuvedením provenience na lahvi vína došlo ke spáchání deliktu, uznal i sám žalobce a otázkou proto zůstává, zda žalovaný zohlednil okolnosti případu a nepostupoval nepřiměřeně tvrdě a v rozporu se zásadami správního práva, jako je zejména zásada přiměřenosti.
64. Soud pouze rekapituluje, že je zřejmé, že se jednalo o tiskovou chybu, avšak touto tiskovou chybou se žalobce dopustil porušení označení údajem o provenienci, což je v rozporu s článkem 118y odst. 1 písm. d) NR (ES) č. 491/2009, čímž žalobce porušil čl. 52 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 607/2009 ze dne 14. července 2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen „NK (ES) č. 607/2009“), čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.
65. K uvedení původu vína uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 89/2011-69, že „**[p]rimárním smyslem evropské úpravy označení (vín) je prevence klamání spotřebitele, nikoli formální požadavek na umístění údaje o původu (vína).** Toto preventivní hledisko tvoří materiální podstatu povinnosti, zatímco požadavky na označení různých aspektů komodity vyjadřují prostředky, jak uvedeného cíle dosáhnout. Přesné umístění, velikost nebo barevné provedení

informace o původu (vína) proto není nutné konkrétně předepisovat, nýbrž je nutné tyto informace poskytnout tak, aby klamavý dopad na spotřebitele byl minimalizován až vyloučen.“

66. U uvedení provenience se nejedná pouze o formální požadavek, jedná se o zásadní informaci, kterou má spotřebitel právo vědět. V případě, že tato informace absentuje, může spotřebitel dojít k nesprávným závěrům, odkud víno pochází, a víno zakoupit s vědomím, že pochází z určité preferované oblasti, přičemž tomu tak není, a tím pádem dochází ke klamání spotřebitele. Tomuto následku musí být spotřebitel vyvarován. Uvedení provenience je povinností prodejce (žalobce), kterou nesplnil.
67. K přiměřenosti sankce za tento delikt soud opětovně musí konstatovat, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu a zároveň že ke spáchání deliktu zjevně došlo. Je zcela zřejmé, že neuvedením provenience na lahvi vína je jedním z méně závažných deliktů, jehož sankce byla v rámci aplikace zásady absorbce zahrnuta v sankci, která byla ukládána v rámci souběhu správních deliktů za nejprísněji postižitelný. Nelze tak podle názoru zdejšího soudu sankci za tento delikt posuzovat samostatně, neboť by se jednalo o hodnocení sankce ve smyslu kumulativní zásady, tj. součtu sankcí za jednotlivé delikty. Nadto z napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem neplyne, jaká část sankce připadá na tento konkrétní delikt (což je projev nepřipustné zásady kumulace sankcí). Sankci jako celek posuzoval soud výše.

f) K závažnosti vytýkaných pochybení a k objektivní odpovědnosti žalobce

68. V námitce, rubrikované pod bodem X. žaloby žalobce replikuje již dříve u jednotlivých dalších žalobních bodů uplatněné námitky, které koncentruje do jednoho žalobního bodu, který vztáhl k výši stanovené sankce. Soud konstatuje, že se jednotlivými dílčími částmi námitky zabýval výše ať již ve vztahu k jednotlivým skutkům (otázky zaviněnost jednání žalobce, dopad do zdraví nebo jiných zájmů spotřebitelů) nebo ve vztahu k sankci (přiměřenost sankce).
69. Na tomto místě proto soud rekapituluje následující. V případě žalobce na všechna jeho deliktní jednání dopadá objektivní odpovědnost, není proto pro spáchání deliktu podstatné, jakým způsobem byl zasažen konkrétní spotřebitel, tedy např. zda došlo k újmě na jeho zdraví. Jak již soud uvedl výše, jistě není zájem spotřebitele konzumovat syntetické látky v očekávaném přírodním produktu, k jehož výrobě jsou stanoveny přísné postupy. Soud souhlasí se žalobcem, že případné dopady do práv spotřebitelů by měla odrážet výše sankce, nicméně zároveň má za to, že tak tomu v nyní posuzované věci je.
70. Fakt, že závažnost jednání žalobce byla hodnocena jako vysoká, podle názoru soudu odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je precizně odůvodněna v napadeném rozhodnutí. Soud se zcela ztotožňuje se závěry obou správních orgánů, které jako zásadní považovaly především typ deliktů, tj. nepovolené enologické postupy a jejich opakování u některých vín (syntetický glycerol) nebo více nepovolených enologických postupů u jednoho vína, a dále množství vína, které takto bylo uvedeno na trh. Naopak je z napadeného rozhodnutí zjevné, že žalobcem uváděné skutečnosti byly naopak hodnoceny v jeho prospěch.
71. Samotná výše sankce, tj. uložení u spodní hranice sankce, jakkoliv se v absolutní hodnotě může zdát vysoká, tak odráží právě obě shora uvedené skutečnosti, tj. že jednotlivá jednání žalobce, založená na objektivní odpovědnosti, sice je nutné považovat za závažná, nicméně jejich dopad do práv reálných spotřebitelů byl minimální.
72. Pokud žalobce tvrdil, že mělo být zohledněno, že přítomnost některých zkoumaných látek ve víně nebylo k datu předmětné kontroly možno komerčně ověřit na žádném zařízení v České

republiky, pak soud s tímto názorem nesouhlasí. Odpovědnost žalobce za všechna deliktní jednání je objektivní a naplnění skutkových podstat bylo prokázáno. Soud nemohl opomenout, že ze správního spisu jasně plyne, že tato námitky byla v původním odvolání uvedena ve vztahu k možnosti testování exogenního oxidu uhličitého v sektu CH.C.André, přičemž tento delikt byl v nyní napadeném rozhodnutí vypuštěn. V rámci této žaloby ani fakticky neuvádí, které látky nemohly být komerčně ve vínech zjištěny, ani nedokládá, že tyto nespécifikované látky nebylo možno ověřit, což samo o sobě způsobuje nedůvodnost této části uplatněné námítky, neboť žalobce v tomto rozsahu neunesl ani břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Za této situace nelze tudíž posoudit, jaký vliv může mít tvrzení žalobce jak na samotný delikt, tak na výši uložené sankce.

73. Jako nedůvodné shledal soud i tvrzení, že sankce byla uložena v nepřiměřené až likvidační výši a byla upozaděna její preventivní funkce. Uložení sankce u její samotné spodní hranice jasně podtrhává její preventivní funkci. Jelikož byl žalobce sankcionován za delikt, u něhož je horní sazba sankce ve výši 5 000 000 Kč nelze očekávat, že zejména při opakovaném trestání subjektu budou ukládány sankce v symbolické výši. Je zřejmé, že uložená sankce může mít zásadní dopad do hospodaření žalobce, což zohlednil soud i v rozhodnutí, kterým přiznal odkladný účinek žalobě, nicméně jestliže soud neshledal samotnou výši sankce jako nepřiměřenou s ohledem na charakter a rozsah deliktního jednání, těžko může hodnotit samotnou výši sankce jako likvidační.
74. Zároveň ve vztahu k likvidačnímu charakteru pokuty soud odkazuje na strany 17 až 20 žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že na tomto místě je velmi podrobně analyzována ekonomická situace žalobce jak v roce 2014 (původní uložení pokuty) tak v roce 2017 (tj. před opakovaným rozhodnutím žalovaného). Skutková zjištění žalovaného vychází z listin, které předložil žalobce, a s jejich hodnocením se soud zcela ztotožňuje. Je z nich patrné, že mezi lety 2015 až 2017 má hodnota majetku žalobce mírně zvyšující se tendenci, jakkoliv nedosahuje úrovně roku 2014. Veškeré argumenty žalobce byly posouzeny ve správním řízení a v průběhu žalobního řízení dochází pouze k jejich opakování. Zdejší soud je toho názoru, že žalovaný v řízení postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, ohledně uložení likvidační pokuty, a to jak v rovině povinnosti přihlídnout k majetkovým poměrům žalobce, tak i v rovině rozložení důkazního břemene. Nelze v této souvislosti opomenout ani to, že jak žalovaný, tak posléze soud umožnili žalobci prostřednictvím příslušných institutů odklad platby pokuty až do rozhodnutí zdejšího soudu, což představovalo odklad úhrady sankce o další dva roky. Za této situace, kdy z listin předložených ve správním řízení je patrné, že žalobce dlouhodobě podniká a jeho podnikání je ziskové (a při vědomí si rozsudku zdejšího soudu č. j. 62 A 65/2012 – 97 ze dne 30. 1. 2014, dle kterého „*Pouhý záporný hospodářský výsledek a daňová ztráta nemohou být samy o sobě indikátorem likvidačního dopadu pokuty, pokud žalobce několik let podniká, je schopen splácet bankovní úvěr, má obchodní majetek, není v platební neschopnosti atd., což jsou dle soudu právě ty indikátory, které by mohly nasvědčovat možnému likvidačnímu dopadu sankce.*“) má soud za to, že žalobce v řízení před soudem neprokázal, že by uložena pokuta byla pro jeho podnikání likvidační.

g) K porušení zásady předvídatelnosti

75. Žalobce stejně jako v předchozí žalobě opětovně namítal, že žalovaný mu ukládá nepřiměřené pokuty v porovnání s rozhodnutím z roku 2007. Soud je při vypořádání žalobních námitek vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů a je proto na žalobci, aby své žalobní body formulovat dostatečně jasně a určitě vzhledem k výročkům a obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí.
76. Jestliže se nyní žalobce domáhá komparování aktuálně vydaného rozhodnutí a jemu uložené pokuty s rozhodnutím z roku 2007, musí soud nutně v obecné rovině konstatovat, že se jedná o neporovnatelná rozhodnutí, neboť je vzájemně dělí jedenáct let, během kterých prošla jak

společnost a její ekonomická úroveň, tak i rozhodovací praxe žalovaného vývojem. Srovnávat tak absolutní hodnoty sankce uložené v roce 2007 a v roce 2018 považuje soud, stejně jako v rámci svého předchozího rozhodnutí v této věci, za nemožné a žalobcem předestřený postup za neaplikovatelný.

77. Konkrétně pak soud odkazuje na svůj závěr z přecházejícího rozhodnutí v téže věci a to, že se jedná o jiné vymezení správních deliktů a nelze posuzovat odlišné případy, přestože je stejný účastník řízení, v podobě žalobce. Každý správní delikt musí být posuzován individuálně, a to ve vztahu k porušení právní normy, okolnostem, důsledkům případu a nelze předpokládat, že za odlišné správní delikty u stejného účastníka budou uloženy pokuty v podobné výši.
78. Zdejší soud nad rámec k námitce uvádí, že je prokázáno, že žalobce byl již za obdobné porušování předpisů týkající se vinařství stíhán, a proto by si měl být o to více vědom, že v případě, že svůj postup při výrobě vína nezmění, bude žalovaným opět stíhán.
79. Pokud jde o žalobcem namítané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, soud toto rozhodnutí shledal jako nepřiléhavé pro nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud (a to v souvislosti s nevypořádáním návrhu na moderaci uložené pokuty) konstatoval : „*Již nad rámec odůvodnění shora k poslední kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán elementárními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem. Městský soud v Praze se proto v dalším řízení zaměří na návrh žalobce na moderaci uložené pokuty, přičemž vezme do úvahy obsah správního spisu, včetně případných odkazů k pokutám uloženým v obdobných případech.*“ Zdejší soud tento závěr nijak nezpochybňuje, ale při posuzování (ne)zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je na žalobci, aby sám odtvrdil a doložil, že se žalobou napadené rozhodnutí vymyká jemu známé aktuální rozhodovací praxi žalovaného. Není povinností soudu, aby za žalobce tyto skutečnosti zjišťoval. Podle názoru soudu není ani povinností žalovaného detailně srovnávat uloženou pokutu se sankcemi ukládanými v jiných (skutkově a právně) obdobných případech, pokud sama pokuta ob stojí v testu přiměřenosti. Naopak je na žalobci, aby případně jasně tvrdil a doložil skutečnosti, na kterých zakládá svůj závěr o nepřiměřenosti pokuty, tj. její *nezákonnosti*.
80. Na základě výše uvedeného zdejší soud považuje námitku porušení zásady předvídatelnosti za nedůvodnou a zcela bezpředmětnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

81. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
82. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. února 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu